

Amikor Dorka magára maradt, egyszer csak megérezte, hogy éhes. Odament a kredenchez, vágott kenyeret, megkenste vajjal. Totónak is adott, aztán sajtárt vett elő, levitte a kis patakhhoz, és megtöltötte kristályos, tiszta vízzel. Totó odaszaladt a fákhöz, és harsányan ugatta a koronájukban ülő madarakat. Dorka érte ment, és ekkor észrevette, hogy a fák ágairól érett gyümölcs mosolyog reá; szedett belőle, éppen erre vágyott reggelije kiegészítéséül.

Aztán visszament a házba, jót ivott a tiszta, friss vízből, Totónak is adott belőle, és nekiállt, hogy felkészüljön a hosszú útra.

Dorkának a rajta levőn kívül csak egy ruhája volt, de az szerencsére éppen tisztán lógott egy szögön az ágya mellett. Kék-fehér kockás perkáluhácska volt, s jóllehet kékje egy kicsit kifakult a sok mosásban, azért még igazán csinosnak volt mondható. A leányka gondosan megmosakodott, aztán belebújt a perkáluhába, fejére kötötte rózsaszínű fejkötőjét. Fogott egy kis kosarat, kenyeret vett ki a kredencből, és beletette, letakarta tiszta fehér ruhával. Azután lenézett a lábára, és észrevette, hogy milyen ócska, elnyűtt a cipője.

- Ez a cipő már nem bírja ki a hosszú utat, ugye, Totókám? - mondta, és a kutyus fölnézett rá fekete gombszemével, farkát csóválva jelezte, hogy érti, miről van szó.

Ekkor Dorka megpillantotta az asztalon az ezüstcipellőt, amely valaha a Keleti Boszorkányé volt.

- Vajon illik-e a lábamra? - fordult ismét Totóhoz. - Nagyon alkalmas lenne a hosszú gyaloglásra, mert ez aztán biztosan nem kopik el.

Lerúgta ócska bőrcipőjét, és felpróbálta az ezüstcipellőt: olyan pompásan illett a lábára, mintha rászabták volna.

Fölvette a kosarát:

- Gyere, Totó - mondta. - Elmegyünk a Smaragdvárosba, és megkérdezzük a bölcs Oztól, hogyan juthatunk haza Kansasba.

Becsukta, lelakatolta az ajtót, és a kulcsot gondosan ruhája zsebébe rejtette, így indult el hosszú útjára, és a kicsi Totó komolykásan ügetett a nyomában.

Az út többfelé ágazott onnét, de nem volt nehéz megtalálni a sárga téglával kövezettet. Nemsokára már fürgén lépkedett a Smaragdváros felé, ezüstcipellője vidáman kopogott az út kemény, sárga kövezetén. A nap ragyogóan tűzött, a madarak édesen csicseregtek, és Dorka korántsem érezte magát olyan rosszul, mint ahogy egy kislány érezhetné magát, akit hirtelen kiragadtak otthonából, és egy idegen ország kellős közepébe pottyantottak.